

РЕШЕНИЕ

№ 7260

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 29.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7899** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК вр. чл. 157 ал. 4 ЗДвП.

Образувано е по жалба на И. И. М., чрез адв. М. М. със съдебен адрес -гр. С., [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Заповед № з-9549 / 23. 07. 2012 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение. В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон. Твърди, че не е извършил посоченото дисциплинарно нарушение, а с оглед принципа за невиновност, не било доказано извършеното престъпление. Твърди, че заповедта не съдържала мотиви и не отговаряла на законовите изисквания за форма и съдържание. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед.

Ответникът – директора на Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят И. И. М., е изпълнявал длъжността „полицай” в група „Охрана на обществения ред” на сектор „Охранителна полиция” към 01 РУП - СДВР, категория „Е” – III степен.

Със справка рег. № я 20070 / 08. 05. 2012 г. на началник 02 сектор „ОПКП” - СДВР до директора на СДВР, е посочено, че на 05. 05. 2012 г., след проведена порицейска операция, е задържан И. И. М., служител на 01 РУП – СДВР след извършен въоръжен грабеж от зложна къща на [фирма], наооляща се на [улица], бл. 20.

С предложение рег. № я 20190 / 08. 05. 2012 г. на зам. Директора на СДВР, е предложено на директора на СДВР, образуването на дисциплинарно производство срещу държавния служител И. М..

Със заповед № з-6037 / 08. 05. 2012 г. на директора на СДВР, е разпоредено образуването на дисциплинарно производство срещу държавния служител и е назначен дисциплинарно – разследващ орган.

С покана рег. № я 20626 / 10. 05. 2012 г. от дисциплинарно-разследващия орган, връчена на същата дата на М., са изискани писмените му обяснения по случая.

С протокол рег. № я 22195 / 14. 05. 2012 г., е констатиран отказа на М. от даването на писмени обяснения.

С предложение рег. № я 25601 / 05. 06. 2012 г., е поискано удължаване срока на образуваното дисциплинарно производств.

Със заповед № з-7413 / 05. 06. 2012 г. на директора на СДВР, е удължен срока за приключване на дисциплинарното производство срещу държавния служител до 05. 07. 2012 г.

С обобщена справка рег. № я 30237 / 27. 06. 2012 г., са изложени резултатите от извършената проверка. На 28. 06. 2012 г. М. се е запознал със справката и е отказал да дава обяснения.

Със становище рег. № я 31071 / 03. 07. 2012 г., е предложено на държавния служител да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

Със Заповед № з-9549 / 23. 07. 2012 г. на директора на СДВР на М., е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното правоотношение затова, че е установено поведение, несъвместимо с оставянето на служба в МВР, изразяващо се в това, че на 05. 05. 2012 г. около 18.50 часа в [населено място],[жк]до бл. 253 е задържан И. И. М., след извършен въоръжен грабеж от зложна къща на [фирма]. Заповедта е връчена на 27. 07. 2012 г.

С жалба, вх. № я 34894 / 02. 08. 2012 г., е оспорена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния по смисъла на чл. 228, т. 3, вр. с чл. 186, ал. 1 от ЗМВР орган и в сроковете по чл. 225, ал.1 от с. з., при спазване на административно-производствените правила, след приемане на писмените обяснения на държавния служител по реда на чл. 229, ал.1 от ЗМВР и е в предвидената в чл. 246, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за МВР (ППЗМВР) форма. Видно от представеното по делото удостоверение рег. № я 12456 / 27. 03. 2012 г. от сектор „Човешки ресурси” при СДВР, комисар В. Й., е назначен на длъжността директор на СДВР със Заповед № К-10797 / 17. 12. 2009 г. на министъра на вътрешните работи и продължава да заема тази длъжност.

Безспорно по делото е доказано извършеното от М. дисциплинарно нарушение – участието в организирана престъпна група, което е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР.

Видно от приложения протокол от 10. 04. 2012 г. (стр. 72) жалбоподателят е запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР и с длъжностната си характеристика, а извършеното от него деянието е несъвместимо с правилата на поведение на държавен служител от системата на МВР и определено уронва престижа на службата.

В оспорената заповед е посочено, че са нарушени разпоредбите на т. т. 7, 8, 33, и 64 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от МВР.

Видно от обобщена справка рег. № я 30237 / 27. 06. 2012 г., И. М., е участвал в организирана престъпна група за извършването на въоръжени грабежи, като неговата роля е била чрез служебната си радиостанция да прослушва за придвижването на полицейски патрули, като осигурява ескорт на автомобила, с който е избягано от местопрестъплението на извършителите, като при евентуалното му спиране, чрез показване на служебната си карта да осигури безпрепятственото му придвижване.

Видно е, че М. е запознат с посочената по-горе служебна справка, като не е изложил никакви обяснения и не посочил възражения срещу така установеното с нея. Така извършените действия безспорно представляват нарушение на чл. 33 от Етичните правила, което накърнява доброто име на институцията. Поради това поведението на служителя представлява основание за дисциплинарно уволнение по чл. 227, ал. 1, т. 10 ЗМВР, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР.

Видно е също така от писмо на Военноокръжна прокуратура по ДП № 54-С-СЛ/2012 г. (стр. 34), че на И. М. му е повдигнато обвинение за участие в организирана престъпна група създадена с користна цел и с цел за извършване на престъпления.

Съдът счита, за неоснователни изложените в жалбата съображения, че жалбоподателя бил невинен до доказване на противното с влязла в сила присъда. Посочения принцип е от областта на наказателното право, а образуваното дисциплинарно производство е различно от наказателното такова. В рамките на проведеното дисциплинарно производство, безспорно е доказано извършеното тежко нарушение на служебната дисциплина, за което следва да се наложи предвиденото в закона дисциплинарно наказание.

Изрично в оспорената заповед е посочено, че е взето предвид цялостното поведение на държавния служител по време на службата и всички материали по дисциплинарното производство, поради което съдът счита че наложеното наказание е съобразено с разпоредбата на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

По делото се направи искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, което съда с оглед изхода на спора намира за основателно, в размер определен съобразно разпоредбите на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. И. М., срещу Заповед № з-9549 / 23. 07. 2012 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение. ОСЪЖДА И. И. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: